

Jan 28 1883
John L. Johnson
295, 63 p.

Robert af Normandiet.

TRYKT HOS BIANCO LUNO & SCHNEIDER.

in der Hoffnung auf die
Glorie des Himmels.

Und sie sind in den

Walden zu seines

Lebens Ende gekommen.

Und sie sind von dem Menschen zu seinem
Leben Ende gekommen.

Robert af Normandiet.

Opera i fem Acter

af

Scribe og Delavigne.

Musiken af Meyerbeer.

Oversat og indrettet for den danske Skueplads

af

Th. Overskou.

Kjøbenhavn.

Faaes tilljøbs i den Schubothske Boghandel, Borsen № 9.

Erykt hos Bianco Luno & Schneider.

1833.

Etiam in traditio-

Medieval Chaucer

卷之三

Robert af Normandiet.

(Første Gang opført den 29de October 1833).

Personerne:

Robert, Hertug af Normandiet Herr Kirchheimer.
Isabella, Prindsesse af Sicilien Frz. Brza.
Prinsen af Granada, stum Person Herr Hammer.
Bertram, Ridder, Roberts Ven — Cetti.
Alberti, Ridder — Waltz.
Raimbaud, en Landmand fra Normandiet — Schwarzen.
Alice, hans Foestemøe Fr. Ryselander.
En Herold.
Riddere, Damer, Pager, Almuen, onde Xander.

Handlingen foregaaer paa Sicilien.

Første Act.

En romantisk Egn ved Havet; i det Fjerne sees Palermo.
Talte ere opslagne i Baggrunden under Treerne.

Robert og Bertram sidde ved et Bord i Forgrunden paa den ene Side; de tomme Bagrene og blive opvartede af Roberts Dienertab. Alberti og flere Riddere sidde i et muntert Drakkelsag paa den anden Side.

Chor.

Loyra af *H.*
Skjont Druens Purpur skummer;
Skjenk i til Bægrets Rand!
En Kuus al Jordens Kummer
Til Fryd forvandle kan!
De Glæder, som ei sviger,
Jeg hjæk forsølge vil!
Ha! Druer, Spil og Piger,
Kun dem jeg offerer til!

Robert hører Boegeret.

Ha, vilde Lyst! Du er mig Livets Held!

Jeg flammer høit af Higen efter Dig,
Skjondt Du har bragt mig til Fortvivlelse!

Bertram.

Fortvible? Du?

Robert

Har ei min Lidenskab
Fravendt mig mine Undersaatters Hjerter?

Bertram.

Til Gjengjeld har den skjønket Dig de Skjønnes.

Robert.

Og Isabelle, hende, jeg tilbeder,
Er tabt for mig! Siciliens Konge,
Som foretrak en Prinds af Granada.
For mig, den Landforviste, negted mig
Sin skjonne Datters Haand. I Raserie
Jeg vilde føre hende bort — ha, jeg
Blev overvældet, og hvis ei, min Ven!
Du med fast meer end menneskelig Kraft
Mig havde revet ud af deres' Bold,
Da var jeg —

Bertram.

Stille! jeg gav Dig kun Livet,
Men Du har skjønket mig en Ven!

Robert rækker ham Haanden.

Før evig!

Bertram.

Men hvorfor mørk, Robert! da Haabets Glands
Bestraaler skjont Din Kjærlighed?

Robert.

Du spotter?

Bertram.

Siciliens Konge giver en Tournering
 Til Ere for sin Datter, og da Prinsen
 Er, efter Rygget, den mandhaftigste
 Af alle Riddere, har Kongen, som
 Med Tryghed stoler paa hans Heltekraft,
 Gjort Isabelles Haand til Kampens Priis!

Robert med Sid.

Saa er hun min; thi glødende af Fryd
 Og dristig Ungdomskraft jeg knuse skal
 Hver Helt, som vil frarive mig min Elssov!

Bertram.

Og Tusinder Din Seier skal beundre!
 See, hvor de muntre Skarer strømme sammen
 Og leire sig i Skovens kjole Skygger!
 Palermo har ei Ly til alle dem,
 Som ile hid at see den rige Fest.

Robert.

En Flok af vakre Riddere, hvis Skjolde
 Skal snart gjenlyde af mit Sværd, har samlet
 Sig hisset om de fulde Bægere.
 Ili Riddarne.

Paa Eders Sundhed!

Alberti.

Tak, min ødle Herre!

Bekommen i vor Kreds; vi savne kun
 En Troubadour, og Glæden er fuldkommen.

Robert.

Her vrimler jo af Provengaler! — Op!
 Grib den, som er Ter nærmest, og vil han

Ei synge for en Pung med Guld, lad Sværdet
Ham tvinge til at gjøre det for Intet!

seer Raimband, som staer i Baggrunden, og betragter Ridderen
See der er en ubevæbnet, stille Mand,
Som synes kun at vente paa vort Bud!
Kom hid!

Raimband nærmer sig.

Robert kaster en Pung til ham.

See der! syng os en munter Visse!

Raimband.

Tilgiv, Hr. Ridder! jeg er ingen Sanger;
Men kun en Landmand, født i Normandiet.

Robert heftig.

I Normandiet?

Bertram sagte til Robert.

I Dit Fædreland,
Som har forsøkt Dig.

Alberti.

Trol! syng strax!

Raimband.

Af Gud!

Jeg kendte ingen Viser uden den
Som synges hjemme om vor ædle Hertug.
Robert den Djævel, som man kalder ham!

Robert trækker Dolken.

Du vover —

Bertram holder ham tilbage.

Nolig!

Alberti.

Syng den, syng!

Raimbaud.

Hr. Ridder!

Det gjør jeg nødigt.

Alberti.

Du betænker Dig?

Skal da min Dolk —

Raimbaud.

Nej! jeg vil!

Alle.

Begynd!

Raimbaud.

Ballade.

1.

I Normandiet, til Folkets Lykke,
En ædel Hertug Sceptret bar,
Hans Datter Bertha, Hoffets Smykke,
Kold som Is mod Kjærlighed var!
En Prinds, som ei nogen mon kjende,
Da til Gjæst ved Hoffet man sik,
Dg Bertha, som var Elskovs Fjende,
Blev dens Slavinde ved hans Blik!
Ha, Mørkets List! o Vanvids Flamme!
Tænk, Prinsen var — saa siges der —

Ridderne.

Hvad siges der?

Raimbaud.

En mægtig Green af Helveds Stamme;
Hans rette Navn var Lucifer!

Ridderne.

Det Eventyr ret moersomt er!
Saa Prinsen var den Samme,
Som Lucifer?

Raimbaud.

Ja, han var Lucifer!

2.

Han var den Mand, som Alle sejænker
 Størst Respect i Djævelens Stat,
 Og det med Ret, naar man betænker,
 Han forestaaer Helvedes Skat!
 Her ogsaa hans Rigdom forførte;
 Thi han Fader og Datter henrev,
 Den Falskes Sukke hun henrykt hørte;
 Med største Pragt de viet blev.
 Ha Mørkets List! ic.

3.

Af denne Pagt, hvorfor man sjælved,
 Snart en Son til Nædsel fremgik,
 Robert, Robert, en Son af Helved,
 Som efter Djævlen Tilnavn fik.
 Han bringer Sorg i huuslig Kjæde,
 Sorg i Tournering ved Død og Saar!
 At rane de Skjonne, det er hans Glæde,
 Og naar i Dalen mørk han gaaer —
 Da fly! afsted! ja fly, o fly, Hyrbinde!
 Det er Robert, i hvem Enhver
 Strax hans Faders Mand vil gjensinde
 Og der, som han, er Lucifer!

Ridderne.

Det Eventyr ret moersomt er!
 Saa Sonnen er den Samme
 Som Lucifer?

Robert.

som hidtil har bekæmpet sin Harme, springer op ved den sidste Strophes Slutning.

Det gaaer for vidt! knæl, nedrige Basal!
 Jeg er Robert!

Raimbaud knælende.
O Maade, ødle Herre!

Robert.

Gjør strax Din Bon, bered Dig til at døe!

Raimbaud.

Forbarm Jer, Herre! jeg er kommen hid,
Ledsaget af min Brud, som vandred fromt
Til dette Land med Bud fra Eders Moder!

Robert.

Ha! fra min Moder? og hvo er Din Brud?

Raimbaud.

Alice, Eders Barndoms Legesøster!

Robert levende.

Saa ill, for hende hid!

Raimbaud.

Hun er her strax!

Lober ud.

Bertram affides.

En yndig Brud — og dette varme Hjerte —
Ha, sligt et Mode fryder Mørkets Vænder!
heit.

Kom Riddere! lad ham alene; thi
En Barndoms Legesøster vækker ofte
Erindringer, som blive Hjertet kærrest,
Maar de udfolde sig i Ensomhed!

Alle.

Ta, afsted!

De ile ud.

Bertram sagte.

Teg speidende vil lytte til hvert Ord!

Han folger de andre; men vender strax tilbage og lurer i Baggrunden.

Raimbaud fører Alice ind.

Gaa Du Kun dristigt til og siig ham Alt.
I midlertid gaaer jeg til Presten for
At gjøre Alting færdigt til vort Bryllup.
Bed Solens Nedgang kan Du møde mig
Paa Stien blandt Ruinerne.

Gaaer.

Alice nærmer sig Robert, som sidder ved Bordet.

Min Hertug!

Robert springer op.

Alice! — Kald mig Broder! Elste Minde
Om mine glade Barndomsdage, tal!
Du bringer mig — ?

Alice.

En kjærlig Moders Villie.

Robert.

Hvad byder hun sin Son? O vil hun trykke
Mig til sit Hjerte?

Alice.

Det er bristet.

Robert.

Gud!

Alice.

Hun er ei meer!

Robert.

Min Moder! vilde Oval!

Alice.

Romance.

1.

Gaae, sagde hun, og siig til min Son,
Som rev sig kold fra mit Moderhjerte,

At selv i Dødens bittre Smerte
 Teg sluttet ham ind i min Bon!
 O, formild Angstens Oval i hans Indre,
 Naadens Gud skal styrke hans Sjel,
 Thi hif, hvor mildt Himmelens Stjerner tindre,
 Hans Moder beder for hans Held!

2.

O siig: ham i Afgrundens Oval
 Helved ved List Lykke vil vise!
 Bær Du hans Engel, arme Alice!
 Selv mellem Jer han vælge skal.
 Gib han fromt den Gud vil adlyde,
 Som naabig forløser min Sjæl;
 Glæde og Fred han da skal myde!
 Hvor varmt jeg beder for hans Held!

Robert mørk.

Teg kunde ei tillukke hendes Mine!

Alice.

Her har jeg hendes sidste Villie, som
 Du først skal aabne, naar Du føler Dig
 Din Moder værdig.

Robert.

Giv mig den — dog nei!

Bevar den, min Alice! Teg nedbøies
 Af Skam og Kummer; af mit Hjette nærer
 En Ild, som flammer mere sterk end den
 Min Moders Omhed tænder.

Alice.

Hvad? Du elster?

Robert.

Prindsessen af Sicilien; men af,

I Dag jeg kjæmpe skal for hendes Haand,
Og veed ei om endnu hun elsker mig.

Alice efter et Siebliks Betænking.

Robert! jeg vover Alt for Din Lyksalighed!
Man siger, at de unge Piger kan
Hver Dag med Bonner nærme sig Prindsessen:
Teg blander mig med dem, og bringer hende
Fra Dig et lille Brev — o skynd Dig! skriv!

Robert med Smhed.

Min gode Vand! velan, det vil jeg!

Alice staaer fordybet i Tanker; Bertram nærmer sig langsomt og staaer tæt ved hende, da hun paa eengang hører Vinene.

Alice forfærdet.

Gud!

Robert kommer iløsamt tilbage med Brevet.

Ett Brev
See der!

Alice til Robert, med dæmpt Stemme.

Hvo er den mørke Skikkelse?

Robert.

Bertram, en tapper Ridder og min Ven
I Liv og Død! — Men hvorfor sjælver Du?

Alice som før.

Der hænger i vor Kirkes Chor et Billed,
Som viser Englen Michaels Kamp med Satan,
Og denne ligner —

Robert smilende.

Englen?

Alice gysende.

Nei, den Anden!

Robert.

Hm, hvilket Indfald!

Alice.

Nu, farvel! Jeg trofast
Besørger Brevet før jeg gaaer at møde
Min Brudgom ved Ruinerne.

Gaaer.

Bertram.

Til Lykke

Med denne skjonne Gangst.

Robert.

Forsynd Dig ei!

Oprigtigt Venstebæfængsler mig til hende.
O tie! jeg frygter for den vilde Magt,
Hvormed Du mig behersker; i min Sjel
Er to Tilbøjeligheder; men jeg føler,
Den, som mig leder til det Gode, svinder,
Og Du opslammer frygteligt den onde.

Bertram.

Hvordan? Du twivler om mit Venstebæf?

Robert.

Nei,

Jeg veed Du har mig Hjær!

Bertram.

Já, sem mit Liv!

Med vild Hestighed.

O Du veed ei, hvor høit jeg elsker Dig!

Robert.

Saa raad mig til det Gode.

Bertram.

Mu velan!

Teg til Beviis derpaa vil raade Dig,
 pegende vaa Ridderne, som ere komme og have sat sig til at spille
 Ut dele Spillets Fryd med vore Venner!
 Vi traenget jo til Guld; ih, lad dem fylde
 Igjen vor tomme Pung.

Robert munter.

Det Raad er godt!

Finale.

Bertram til Ridderne.

Tillad, at Spillets Glæder
 Den ødle Hertug dele maa!

Robert.

I Tournering snart vi skal for Lauren slaae,
 Nu i Spil jeg i Skranken træder!

Ridderne.

Eders Raades Gunst er os den største Hæder.
 Lad see, hvo der ved Lykkens Haand skal Seiren naae!

Robert.

Begynder da, og til vort Bovespil
 Siciliens Ordsprog vi med Fryd gjentage vil:
 Jeg min Skjægne, muntre Lykke!
 Lægger i Din Lunes Baand;
 Lad Din Krands min Tinding smykke,
 Før i Spil til Seier min Haand!
 Guld er kun en Chimære,
 Brug dens gjøglende Spil!
 For glad og lykkelig at være,
 Vi Livet munternyde vil!

Et Bord er bleven sat i Midten af Skuepladsen, og Alle omringe det.

Robert og Ridderne.

{ Jeg min Skjægne muntre Lykke!
 Lægger i Din Lunes Haand!
 Lad Din Krands min Tinding smykke,
 Før i Spil til Seier min Haand!

Guld er kun en Chimære,
Brug dens gløgrende Spil:
For glad og lykkelig at være,
Vi Livet muntert nyde vil!

Bertram.

Kan jeg ei Lykken vinde,
Saa trods jeg den glad:
Din Skaal, falske Gudinde!
Teg leer af Dit Had!

De have begyndt at spille.

Robert.

Teg har tabt; men Revanche! See der,
Hundred Pjaster!

Alberti.

Dem svares her!

Robert slaaer.

Ah, — fjorten! nu skulde jeg dog tænke,
Lykken sin Gunst vilde etter mig skænke! —
I vandt! jeg reent uhedlig er!

Bertram.

Frygt ikke; men sæt meer.

Robert.

Vel, to hundred Pjaster!

Bertram.

O det er ikke nok, sem hundred!

Alberti.

Det svares her!

Bertram.

Ta, saadan til sit Maal trods Lykkens Had man haster!
Den Gevinst er os vis!

Robert.

Ha fordomt! tabt det er!

Bertram.

Frygt kun ei;

Gjør blot som jeg:

Trods Lykkens Magt;

Du selv har sagt:

Guld er kun en Chimære,

Brug dens gjøglende Spil!

Før glad og lykkelig at være,

Vi Livet muntert nyde vil!

Robert.

Ha, Skjebne! Din Haan mig trætter;

Teg til Mildhed Dig tvinge vil!

Buus Eders Mod; paa Spil

Mit Solvtaffel samt mine Smykker jeg sætter!

Ridderne.

O den Gevinst er meget god;

Vi holde lige derimod!

Bertram.

Han har Net! Man har kun saa sin Plage

Bed sligt et Læs med paa Reiser at tage!

Robert.

O Gud! vi har tabt!

Slaer i Bordet.

Ha! mine Heste og mine Vaaben

Er Alt, jeg har tilbage og paa Spil her de staae!

Bertram.

Net saa, min Ven! til Lykken staaer Veien os aaben,

Nu er det Tid da vi skal Maalet naae!

Robert Fæster.

Sexten!

Bertram.

O til Held Du er skabt!

Alberti Fæster.

Atten!

Robert.

O Gud! jeg Alt har tabt!
 Og Dig, min Ven! jeg drager nu ned
 I min Ulykke med!
 Gi Vaaben eller Heste mig nu tilhøre meer!
 Til Bertram.
 Gå da, og giv dem det, jeg tabte her!
 Bertram gaaer med nogle af Ridderne.

Robert.

Af Lykken forladt
 Nedsynker jeg brat
 I Afgrundens Rat!
 Skjebnens Had mig rammer!
 Ha tir' ei mit Mod;
 I snart for min God
 Skal segne i Blod;
 Wildt af Hevnlyst jeg flammer!

Ridderne.

Ham Lykken forlod,
 Til Hevn han i Blod
 Vil kæle sit Mod;
 Hans Blikke vildt omsvæve!
 Hoi af Rang vel I er
 Dog viis ei Brede her;
 Ogsaa jeg har et Sværd,
 Og I selv skal væve!

Bertram idet han træder ind.

Frygt kun ei,
 Gjør blot som jeg:
 Trods Lykkens Magt!
 Du selv har sagt:
 Jeg min Skjebne, munstre Lykke!
 Lægger i Din Lunes Baand!
 Lad Din Krands min Tinding smykke,
 Før i Spil til Seier min Haand;
 Guld er kun en Chimære,
 Brug dens gjøglende Spil!
 For glad og lykkelig at være,
 Vi Livet muntert nyde vil;

An den Hæt.

En stor Sal paa Slottet i Palermo.

Isabella alene.

A, jeg Høihedens Glæds, som omstraaler mig, hader;
Kun Fester, hyklet Fryd, men ei Glæde, boer her!
O Gud! min Haand har min Fader
Bestemt for den, hvis Blik mig alt en Affrye er.
Dg den Falske, jeg elsker, Robert mig forlader!

Cavatine.

Haabet forsvinder,
Ei Fred jeg finder;
Vort søde Minde!
Kjærligheds Held
Var en Drøm for min Sjel!
Let Elskovs ømme,
Flygtige Drømme
Boble, bortsommie,
Som Kildens Væld!

Ulice og nogle unge Piger med Bonstrifter.

De unge Piger

til hinanden idet de nærme sig til Prinsessen.
Kom kun med og sat Mod!

de give hende Bonstrifterne.

Du Armod hører,
Dens Suk Dig rører;
Din Mildhed fører
Os til Din Fod!

Alice sagte.

Mon jeg tør? — Dog, ei Damer, selv ei Prindsesser, siger
Folk,
Tage vrede mod et Brev, som er Kjærligheds Tolk!
Driftigt Mod!

trækker hende Brevet.

Isabella

aabner Brevet og laser det i synlig Bevægelse.
Gud! hvad seer jeg? fra Dig, Robert?
Tør jeg troe hvad mit Øje seer?
Mig hans tanker omsvæver!
O, af Fryd mit Hjerte bæver!
til Pigerne, men med særdeles Hentydning paa Alice.
Hvor Kummers Røst sig hæver,
Teg med Fryd stjænker Trost!
ved sig selv.
Robert! Dig Lykken til mig leder!
Robert! jeg Dig tilbeder!
O Glæde! reen som Himlens Lyst.

Alice og Pigerne paa samme Øid som Isabella.

Du mildt Dit Øje hæver
Og Blidhed huldt Dig omsvæver
For Dig ei angst vi bæver,
Omt slaer Dit Bryst!

Isabella til Pigerne.

Med Glæde jeg opfylder Eders Bonner;
Men nu forlader mig.

til Alice.

Du bliver her!

da Pigerne ere borte.

Den Ridder, som har sendt mig dette Brev —

Alice.

Tilgiv, Prindsesse! han er her!

Isabella.

Hvad her?

Han nylig har bortspillet alt, selv Sværdet,
Og voer dog at komme for mit Dje?

Alice.

O, vredes ei! Ifald det er en Brøde,
Saa lad den Kjærighed, som var dens Varsag,
Tillige være dens Undskuldning! Skenk
Hans Smerte kun et venligt Blik!

Isabella.

Han komme!

Aliceaabner Doren, Robert træder ind, hun gaaer.

Robert nærmer sig til Isabella.
See mig i Angrens bittere Smerte
Knele for Dig!

Isabella smilende.

Ta, knæl for mig!

Robert.

O, lad med Had Dit ømme Hjerte
Gi straffe mig!

Isabella som før.

Teg straffer Dig!

Robert.

O, hvis Du ei tilgiver mig min Brøde,
Da fjernt fra Dig jeg blegne maa.

Isabella med Udtryk.

Mit Blik Dig aldrig burde møde —
Fly mig Du maa!

Robert.

Fly Dig jeg maa?

Isabella med Smil.

Mit Hjerte ved Dit Savn vil bløde;
Thi af jeg Dig — min Elskov maa tilstaae!

Robert ildfuldt.

Du maa Din Elskov mig tilstaae?

Begge.

Henrykt jeg Dig omfavner!
man hører Krigerisk Musik.

Isabella.

O stille! lyt kun til,
Trompeten kalder til ridderligt Spil!

Robert.

Gud! mine Baaben nu jeg savner!

Isabella.

Teg vidste Alt! jeg et Sværd Dig skjenke vil!
hun vinker, nogle Vager træde ind og bringe Robert et Sværd.

Robert.

Ha! snart Seierens Krands jeg Dig bringer til Bon!

Isabella.

O Gud! det er min varme Bon!

Begge.

Min Barm af Glæde sig hæver.
Den flaaer af Kjærligheds Oval.

Isabella.

{ Amor huldt Dig i Kamp omsvæver,

○ Robert! Du seire skal!

Robert.

Amor huldt mig i Kamp omsvæver,

Bed Dit Sværd jeg seire skal!

Robert kysser hendes Haand.

Din Mildhed har mig skjenket dobbelt Styrke!

Isabella.

Viis den i Kampen! Prisen er min Haand!

Bertram træder ind og hilser Isabella med Erbødighed.

Tilgiv! —

sagte til Robert.

Robert! Din Elskovs Fiende, Prinsen,

Vil ikke i et festligt Riddersspil

Men i en Kamp paa Liv og Død Dig møde

Og kjæmpe med Dig om den skjonne Priis.

Robert med Ild.

Ha, Gud har hørt mit varme Ønske; bort!

Bertram.

Han venter Dig i Skoven tæt herved!

Robert.

Farevel, min Elske! Seieren er nær!

iler ud.

Bertram sagte.

Gaa! forfølg den Skygge, som min Konst

Hør manet frem; imidlertid han her

Skal vinde Palmen! Kun Fortvivlelsen

Kan fængsle Dig til mig — Du skal fortvivle!

Nogle Pager og Damer have imidlertid nærmest sig og ledsgaget Prinsessen til et ophosiet Sæde, som staar paa den ene Side af Skuepladsen; Riddere, Damer og Almue træde ind.

Chor.

Nu til Kamp, hulde Fyrstinde!

Før et Smil af Dig at vinde,

Wrens Son med Glæde gaaer!

Ildfuld, stolt han hæver Landsen;

Thi som Seirens Son han Krandsen

Af Din skjonne Haand jo faaer!

O til Fryd Kampen os vinke,

Heltens Sværd straalende blinker,

Modig i Skranken han staar!

En Herold træder ind og nærmer sig til Prinsessen.

Hver tapper Ridder nu for sin Dame og Ere
Vil modig strige i ridderligt Spil;
De Baaben, som i Kampen Granadas Prinds skal bære,
Han ønsker, at I række ham vil!
Prinsen af Granada træder ind ledsgaget af sine Svende, foran ham bærer hans Banner; Prinsessen rækker ham Baabnene med synlig Uwillie.

Bertram sagte.

Teg seirer! han er her

Og forvildet Robert i Skovens Tykning dvæler,

Til Kamp taus han venter der

En Rival, som min Magt med Kæmpekraft besjæler.

Prinsens Svende

medens Prinsessen rækker ham hans Baaben.

Hornenes Klang det stolte Banner hylder,

Som han til Seier i Kamptordnen var!

Hornenes Klang med Mod ham fylder,

Amor og Mars ham væbnet har!

Chor.

Hør, nu Trompeten at kæmpe { os } byder,
{ Jer }

Riddere! ud til blodig Dands!

Med driftigt Mod nu Landsen bryder

Før Drivindens Smil, for Wrens Krands!

Chor udenfor.

Til Baaben, Kampen er nær!

Nu op og drager Eders Sværd!

Ridderne drage Sværdene.

Isabella til Ridderne.

Krigstrompeterne tone

Gjennem Dalens Skjød!

Roes den Tappre skal krone,

Ud til Seier eller Død!

sagte.

Wrens Raab hæver sig,

O Robert! det kalder Dig!

Ridderne.

Trompeter tone
I Dalens Skød!
Øs Noes skal Krone;
Til Seier eller Død!
Damerne og Almuen.

Wrens Raab hæver sig,
Det, hjække Helt! Falder Dig
ud til Seier eller Død! —

Isabella.

Mat min Glædes Stjerne blinker;
Thi, Robert! hvil duæler Du?
Elskov Dig til Kampen vinker;
Hvilken Magt lænker Helten nu?

Chor.

Hør, nu Trompeten at kæmpe { os } byder,

Riddere! ud til blodig Dands!

Med driftigt Mod nu Landsen bryder

Før Drindens Smil, for Wrens Krands.

Ridderkaren gaaer i Optog forbi Prinsessen, som, ledssaget af sine Damer, folger efter dem idet heindes Sie med Uro seger Robert. Almuen slutter Toget.

Credie Act.

En vild Egn med Ruiner af et gammelt Tempel, hvis
Søilegang strækker sig i det Fjerne, men denne er i Actens Be-
gynELSE sejligt af Aftenens Mørke og tyk Taage. Paa den ene
Side i Forgrunden danner en af Templets forfaldne Buer Ind-
gangen til en Hule, paa den anden Side er en Sti.

Bertram kommer fra Stien.

Seg staer igjen blandt disse skumle Reste
Og venter, at den dunkle Hule aabnes
Hvori de faldne Aander samle sig.
Robert! — jeg sogte Herveds Hjelp, for at
Erhverve mig Din Moders Kjærlighed,
Jeg elsked hende meer end Livet, meer
End Salighed — og vore Aander skal
Dog aldrig mødes! Nu vil Hevneren,
Mig ogsaa støde bort fra Dig, min Son,
Mit Alt, mit Eneste — det skal han ei!
Thi selv for Herveds Aand er denne Oval
For roedselfuld. Min store Hersker har
Tilladt mig at bet्रede Jorden, for
At fængsle Dig ved List til os for evig!
Snart er Du min — Du raver Dybet nær —
Men Tiden er forløben! Skal jeg synke
Igjen til Mørkets Hjem foruden Dig? —

Vil jeg faae Frist? — den maa, den skal han give!
 Min Son! hvor drager jeg Dig hen — o Oval!
 Teg kan ei modstaae og dog gyser jeg!

med Bildhed.

Ha Skjebne! Skjebne! o min Harm skal ramme
 De Lykkelige, som min Sjæl misunder! —

Raimbaud, som kommer kaldende.

Alice! — Nei jeg seer, jeg kom dog først!

Bertram nærmer sig til ham.

Ah, vor Balladesanger! Hvad vil Du?

Raimbaud.

Teg skulde møde her min Fæstems
 Naar jeg gik fra den lille Landsbye, hvor
 Jeg har bestilt vort Bryllup. Der det holdes;
 Thi jeg er fattig, og —

Bertram.

Kun fattig?
 Førster en Pung til ham.

Der!

Raimbaud.

Min Gud! hvad seer jeg? Guld!

Bertram med Haan.

See, der er en

Af de saakalde Lykkelige! Ha!

Teg seer, at jeg kan ogsaa skabe dem!

Duet.

Raimbaud,

Guld han mig stjænker?!

Bertram sagte.

Det Dig lærker! —

*See, der er en
muntlyst*

Raimbaud.

Hvilket Mirakkel!

Bertram sagte.

Blinde Stakkel!

Raimbaud.

Han handler ørligt!

Bertram.

O hvor herligt!

Raimbaud.

Nu seer jeg dog,

Teg mig bedrog!

O hvilken Mand!

Kort jeg ubryder:

Tro jeg Ser adlyder,

Alt hvad I byder

Teg gjøre kan!

Bertram.

Du troer Dig klog,

Bed Guld jeg dog

Fængsle Dig kan!

Teg spotter, Svage!

Dig, som indtage,

Haane, bedrage.

Bed Guld jeg kan!

Bertram.

Du vil i Dag en Bis Dig kaare?

Raimbaud.

Sa, sjeldne Mand!

Bertram.

Du er en Daare!

Raimbaud.

Den, jeg vil tage,

Har ei sin Mage!

Bertram.

I Dit Sted forglemte jeg Den

Og tog en Skjonnere igjen!

Raimbaud.

I tog en Ny?

Bertram.

Teg tog en Ny!

Nu, Du er rig, Din Skønhed stiger;

Efter Din Haand, Dit Hjerte higer
Alle de Skjonne i Jer By!

Raimbaud.

Hvad? troer I det?

Bertram.

Evil! Du kun ei!

Raimbaud.

Sandt nok, sig en Stormand paa Piger
Langt bedre forstaer sig end jeg!
Guld han mig stjænker, etc. etc.

Bertram.

Kun ved Flygtighed Livet nydes!

Raimbaud.

Kun ved Flygtighed Livet nydes?

Bertram.

O den stjænker os Himmelens Lyst!

Raimbaud.

Ga, den stjænker os Himmelens Lyst!

Bertram.

Derved Glædens Roser kun brydes,
Den aander Fryd i Stovets Bryst!

Raimbaud.

Det System staer mig netop an!
Og til Beviis, at jeg den lære svigter ikke;
Med mine Venner jeg dens Skaal vil drikke!

Bertram smilende.

Drikke? o ja! Dig Drik til Alting bringe kan!

Raimbaud.

{ Guld han mig stjænker! etc.

Bertram sagte.

{ Det Dig lænker! etc.

Raimbaud løber ud.

Bertram alene.

Atter Gen ved min List har betraadt Mørkets Rige!

Dog ei Fryd er min Seiers Søn,
Thi — ak! dybt i mit Bryst bittre Dvaler opstige —
O Skjebnens Magt vil snart frarive mig min Søn!
Ufgrundens stærke Drot — Hærskeren selv — jeg hæver!
Han paa mig venter her! — De i Dands tumle sig!
Det er Helledes Glæde — vildt sig Latteren hæver,
De juble, for at dæmpe Fortvivelsens Krig!

Chor i Hulen.

Dands, Mørkets Dæmoner!

I hvirvlende Rab!

Vildt Dybet gjentoner

Det stormende Dvad!

Bertram.

Robert! min Søn! — jeg maa afsted,

Af, jeg maa derned!

gaaer ind i Hulen.

Alice kommer fra Stien.

Raimbaud! Raimbaud! i det rædsomme Øde
Echo svarer mig Kun! Jeg af Angst skjelver her!
Han ved Ruinerne mig skulde møde;
Men vente jeg dog maa! Jeg for han er der
Endskjøndt min Mand endnu han ikke er!

Da jeg drog fra mit Hjem med Smerte,
En Eremit, paa Gravens Rand,
Sagde, at ved mit omme Hjerte
Hvilede snart den bedste Mand —

Og ak! dog dvæler han!

O Du, Dybens Beskytterinde,
Madonna! lad mig tro ham finde,
Staae mig bi, at hans Hjerte maa
Evig med Omhed for mig slaae!

Tordenen ruller, det bliver endnu mørkere, Musiken udtrykker Bildhed.

O Gud! Afgrunden brager —

Med Hyl Bulbret tiltager

Og Jorden bæver under mig!

Afsted!

Underjordisk Chor.

Robert!

Alice.

Ha! hvad er det for Skrig?

Underjordisk Chor.

Robert! Robert!

Alice.

Paa min Hertug man skriger!

O maaskee Farer hist mod ham fremstiger!

nærmer sig til Hulen.

Her, troer jeg, Dybetaabner sig

Hvor Rædslerne boe!

gior et Skridt hen imod den.

O Gud! see Lynets Luer!

Hvilken Angst — dristigt Mod! O Gud! beskyt Du mig!

Du i den svage Ms ofte, naar Faren truer,

Til Uskylds Værn, forklarer Dig!

O Gud! beskyt Du mig! —

Zwölffte
Hun gaaer skælvende hen til Hulens Uabning og seer ned, Musiken udtrykker hvad hun seer, hun udsteder et Skrig, synker paa Kne, holder sit Crucifix bedende i Haanden; men segner tilsidst om, overvældet af Rædsel.

Bertram

Kommer ud af Hulen, han er bleg og hans Klæder i Uorden.

Ha! Dommen føldet er! min Bon den ei kan svække!

Albrig seer jeg min Søn, hvis ei han følger med,

Thi, ak! jeg maa igjen i Helveds Afgrund ned

Og det i Nat —

Alice

vaagner op af sin Afmagt og gienkalder sig hvad hun har seet.

Klokken tolv! — Ha! Du Frække!

Bertram.

Hvor taler her?

Fordømt! jeg røbet er!

Duet.

Bertram.

Hvad! Alice det er Dig?

Alice bævende.

Ne Gud!

Bertram.

Kom hid til mig!

Alice.

Teg gyser!

Bertram.

Strax kom hid!

Alice.

Teg tør ei!

Bertram.

Tal! har Du hørt noget her?

Alice.

Hvem? jeg?

Bertram.

Eller seet?

Alice.

Nei! nei!

Alice sagte.

Jeg sjælver, jeg bæver,
Angst Barmen sig hæver!
Mig Helveds Magt omsvæver!
Hvilken rædsom Oval!

Bertram sagte.

O Seier, som mig fryder
See Angsten frembryder,
Mit Bud snart Du lyder,
Teg fange Dig skal!

Bertram nærmest sig hende.

O kom herhen! Din Skønhed har mig rørt!

Alice hæver Crucifiret mod ham.

Tor Korssets Tegn bortfly!

Bertram.

Ha! Du Alt har hørt!

Dit Blik har gjennemtrængt Dybets rædsomme Huler,
Som ei Støvet maa see! Dog hvis Du ikke skjuler
For Verden hvad Du saae, Du død skal segne ned!

Alice.

Mig Gud beskytte vil! Dig, Skjændige, jeg harader!

Bertram.

Du skal døe — Du, Din Elske med —

Alice.

O Gud!

Bertram.

Og saa Din Fader!
Enhver som Du har Kjær!
Du samme Synd, som jeg vil bære,
Hvis af Dyb Du myrder Dine Kjære;
Da i min Bold evig Du er!

Pause.

Du saae ei ned?

Alice.

Nei!

Bertram.

Du intet veed?

Alice.

Nei!

Lytter.

Ha Robert!

Bertram.

Tie, og forsiktig vær!

Husk noie mine Ord og dølg Din Angst — hvis ei

Du gaaer ad Dødens Vej!

Robert kommer nedsjunken i dyb Grublen.

Terzet.

Alice.

Hans Øie mørkt paa Jordens hviler!
Maafsee alt anende han saae,
At Mørkets Magter om ham staae,
At til sin Undergang han iles!
Han raver alt paa Helleds Rand,
Og ak! jeg ham ei frelse kan!

Bertram.

Hans Øie mørkt paa Jordens hviler;
Hans bittre Øval jeg nytte maa!
Dog angst jeg føler Hjertet slaae —
Til evig Rat han iles!
Ak! men kun hünsides Helleds Rand
Min Fryd, min Son jeg favne kan!

Robert.

Mit Øie mørkt paa Jordens hviler,
Kun i dens Skjod jeg Fred vil naae;
Min Barm jeg føler tungt at slaae,
En rædsom Angst den gjennemiler!
Mig Bertram rev fra Gravens Rand,
Alene han mig frelse kan! —

Bed et bydende Link besaler Bertram Alice at gaae; hun adlyder dva-
lende; men da hun næsten er kommen ud af Skeupladsen, vender hun
paa engang om og styrker hen mod Robert.

Alice.

Nei, jeg trodsier Dødens Øval!
Hør mig, hør!

Robert.

Du saa tal!

Bertram venlig.

Ta tal; han det tillader;
Han veed Du elster ham, som Raimbaud, som Din Fader!

Alice fortvivlet.

Af nei!

Teg kan det ei!

Afsted, eller jeg forraader mig!

Robert seer forundret efter hende.

Hvad feiler hende?

Bertram leende.

Af, en Eskovsgrille,

Lidt Mistro til Raimboud — ah! lutter Daarstak!

Robert.

Her er jeg; siig, hvad vil Du gjøre? Af,

Teg er vancoret, haablos, uden Redning.

Bertram.

Bed Trolddom har Din Fiende seiret! Vel!

Han maa bekempes med sit eget Vaaben.

Robert.

Kan Du da mane Mørkets Magter?

Bertram.

Ja!

Og snart de skal sig vise for Dit Die.

Men har Du Livet kjørt, saa tal ei til

De mørke Væsner, som skal staae Dig bi.

Et Dieblik maa Du forlade mig

Tmens jeg maner dem — da træder Du

Allene ind i Kredsen. Hvad? Du bœver?

Robert.

Ha bœver?! — ei for Helved selv!

Bertram.

Belan!

Blandt disse dunkle Reste af et Tempel,

Hvor Hedningen til Mørkets Guder offred,
 Her staaer den eviggronne Green, som skjænker
 Den svage Dødelige Guddomskraft!

Robert.

Bed den — ?

Bertram.

Du skjænkes evigt Liv og Lykke!

Robert.

Jeg skal da — ?

Bertram.

Bryde den med Kjækhed — ja!

Robert bævnde.

Men er det ei et Ran, som røver mig
 For evig Himmelens Naade?

Bertram bittert.

Naade? Hm!

Vanceret, sonderknust Du taler end
 Om Himmelens Naade? Trods dens Hab og Brede!
 Den har frarevet Dig Din Elskede —
 Fravrist den nu ved Mørkets Aander Seiren!
 Bryd Grenen, iil til Borgen og udgyb
 En magisk Slummer over Dine Fjender —
 Da er hun i Din Bold! — Du vakler end?

Robert.

Jeg svimler nær en Afgrund —

Bertram.

Gaa, Du Svage!

Det næste Dieblik er ikke mit
 Og ved Din Svaghed er hun evig tabt!

Robert fortvilet.

Jeg vil! jeg vil! — Tryl Grenen frem og jeg
Skal trodse Himmel, Herved — Alt, for at
Besidde den Tilbedede. iler ud.

Bertram merk, idet han seer efter ham.

Jeg vandt!

Fra Alices Vortgang er Mørket taget til, nu svare Taagerne bort,
og et mat Maanestkin falder hen over Ruinernes lange Colonnade, som
i Baggrunden sluttet med et sammenhunket Portal. Bertram indhyl-
ler sig i sin Kappe og lister sig om iblandt Ruinerne med spejdende
Diekast.

Bertram.

Her hvor Hedningen bad til Oldtids sjunkne Guder,
Blandt Templets Nester, halv bedækte med Gruus,
Her holder Mørkets Hær i Nattens Øde Huus;
Naar voldtsomt i Ruinerne Stormwinden tuder
De bedøve sig her ved den vildeste Nuus!

han bestiger et Soilestykke i Midten af Skuepladsen.

Besværgelse.

Aander fra Mørkets Hjem! i Maanens Glands opstiger
Dg samler Jer!
Kaster Rædselens Dragt — forvandlet til hulde Piger
Viser Jer her!
Bækker den Ridder, som Grenen vil bryde,
O da opflammer ham ved Tryllerie!
Afgrundens Aander! I hjælp maae mig yde;
Thi jeg er en Falden, som I,
Hører mit Bud; min Bon!
Skjenk mig ved Synd min Son!

Under Besværgelsen svære Lygtemand frem under Portalet, de hoppe
omkring et Dieblik, som om de lyttede til den, og forsvinde strax efter
paa samme Sted; naar Bertram har endt, gaaer han langsomt bort
og forsvinder imellem Soilerne. Et klart ilddrodt Skjær dæmper Maan-
ens Skin; man seer den gronne Green, som, stærkt belyst, hæver sig
blandt de mosbegroede Ruiner i Baggrunden. Onde Aander stige op
under Portalet; nogle ere forvandlede til flønne unge Piger, andre

ere i deres vilde Skikkelses; flere af de sidste leire sig om det Sted hvor Grenen staer, andre deltagte i den vilde bachantiske Dands, hvori de forvandlede Aander udtrykte deres diavelstede Glæde. Ved Slutningen af Dandsen udtrykker Musiken Roberts Komme. Alle, de undtagne, der bevogte Grenen, skjule sig bag Seilerne.

Robert nærmer sig langsomt og doxolende.

Den dunkle Bei, hvor Aander herfør, jeg vanker!

Fremad kækt! — ak, men Blodet isner i mit Bryst!

O Rædsel! jeg hører Samvittighedens Røst —

Og Hjertet øengstligt banker!

Ha! men Grenen jeg seer, hvorom Rædsler er lagt!

Dog den skal mig Glæden betrygge

Bed evigt Liv og Trolddoms stærke Magt!

Teg gyser — bort med Frygt —

hans Moders Gjenfærd viser sig truende mellem ham og Grenen.

O Gud! som dunkle Skygge

Med et truende Blik hist min Moder mon staae!

Teg kan det ei — affsted! — herfra jeg flygte maa!

I det Sieblik da Robert flyer seer han sig omringet af de forvandlede Aander; En af dem roekler han et Bæger, men han afslaaer at modtage det; en Anden griber Bægeret og søger at forføre ham ved trylende Tillokkelses; han beskuer Aanden, som i yndige Skikkelses omfavner ham, og griber Bægeret med Henrykelse. Alle troe at han vil bryde Grenen, de fryde sig ved deres Seier; men han farer forfarvet tilbage. Nu ville de overvælde hans Sande ved Elskovstryllerier; de omringe ham med Udtryk af Omhed og i skjenne bedende Stillinger opmunstre ham til at afbryde Grenen; hans Nine hvile vaa de Bedende med Henrykelse, han kan ikke modstaae, henrevet af Elskov iler han hen og afbryder Grenen; i samme Sieblik omringe alle Aanderne ham i en forvirret Kjæde; han haner sig Bei iblandt dem, swingende Grenen over Hovedet. Det rede Skær forsvinder, et starkt Merke ubbreder sig, det afbrydes kun af enkelte korte stærke Lynglimt, som belyser den vilde Dands imedens et underjordist Chor toner frem af Natten.

Chor,

Seier! i vor Magt

Vi har ham bragt!

Helveds Fryd, opstig

I Jubelstrig!

Sjæerde Act.

Prindsessens pragtfulde Værelse.

Isabella omringet af Riddere og Damer. Alberti og Prinsen af Granadas Pager bringe hende Forærlinger.

Chor.

Herlige Dag! vi froe besynde
Kjærligheds Fryd og Seirens Glands,
Hymen skal snart, Prindsesse! flynge
Mildt om Din Løk sin friske Krands.

Alberti.

Min Prinds i Aften vil Ter til Altret led sage
For at knytte Trostebens Baand,
Dg han beder, at I fra hans Haand,
Som et Kjærlighedstegn, vil disse Smykker modtage!

Chor.

Herlige Dag! vi froe besynde etc.

Alberti.

Edle Riddere! kom! til Kirken snart vi maae,
Afsted! thi os man venter paa!

Chor.

Herlige Dag! vi froe besynde etc.

Idet alle gaae bort sees Robert med Cypressgrenen igjennem den aabne
Dør i Baggrunden; alle Personerne blive sieblikkeligen bedøvede og
blive staende i de Stillinger, hvori de ere; Prindsessen, som sidder i
en Vanestol, overvoldes af en magisk Sovn. Robert træder ind i Væ-
relset; Dørene tillukkes af sig selv efter ham.

Robert.

Bed den magiske Green hviler Sovn over dem,
 Dens almægtige Kraft mig fører sejerrig frem!
 Min Fiendes skjonne Brud! nu skal Du mig tilhøre!
 Hulde Mø! jeg herfra til evig Kjærlighed
 Til stille Glæders hjem i Din Slummer vil Dig føre.
 Dog nei — o nei! Du først skal vaagne; thi jeg veed,
 At glad til Altrets God Du gaaer med!
 bestuer hende med Henrykelse.

Cavatinette.

Søde Slummer,
 Fri for Kummer!

Søvnens Balmuekrands
 Forhøier Uskylds Glands!
 Uskyld med Unde forener sig her,
 For mig en Engel jeg seer!

Men det er Tide! afsted!

Isabella!

For Dig jeg løser Lænken, som fængsler alles Fjed!

Isabella vaagner.

Hvor er jeg? høit man mit Navn gjentager!
 Af en rødselfuld Sovn tungt bedøvet jeg er!
 Hvad seer jeg? mon mig en Drøm bedrager?
 Hvad Robert? Du er her?

Duet.

O Gud! Du Dig naadig forbarme!
 Forjag den Angst, som nager mig!

Robert.

Hvilken Fryd, af min Fiendes Arme,
 Skjonne Mø! at udribe Dig!
 Mig rasende Fryd gjennembærer
 Naar angst Du gyser for min Tide!

Isabella.

Hvilket Blik! hvor hans Jubel er vild! —
Mørkets Dæmoner Dig sikret omsvæver
Da Du nedrig forglemmer Din Ære og Ehed!

Robert.

Nu vel! ja Hælved følger mit Fjed!
Ha! for dets Magt snart min Medbeiler bæver!

Isabella.

Siiig, hvorfor ei, da det var Tid,
Du tog med Ære Hævn i Strid?

Robert.

Frygt Vanvids Magt! forstod mig ei med Harm,
Skælv for at vække Bildhed i min Varm!
Alt for min Magt skal nedstyrte og vige,
Nei, Ingen river Dig ud af min Arm!

Isabella.

Gud! o beskyt mig mod hans Harm
Dg lad den ei til Fortvivelse stige!
Alt for hans Magt her maa knæle og vige,
Nei, ene Du kan lænke denne Arm!

Isabella.

O fly! til herfra! Dit Blik mig Skæk indjager!

Robert.

Som Brud Du herfra mig ledzager;
Teg vil sejenke Dig Hymens Krands!

Isabella.

Store Gud!

Robert.

Nei, ingen Magt Dig fra mit Hjerte drager;
Nu min Du er!

Isabella.

Slip min Haand!

Robert.

Nom!

Isabella.

Frække, stands!

Cavatine.

Robert! Taarer rinde;
Thi om jeg elsker Dig;
Men ak! led mig ei
Paa Rædselens Bei!
Naade Du vil finde,
Viis Naade mod mig!

Du har glemt Øyd og Eder;
Kun til Bold Du har Mod,
Øg den, som Du tilbeder,
Maa knale for din Fod!
Elskte! see mine Taarer rinde,
Omt bevarer jeg Dit Minde;
Men ak! led mig ei
Paa Rædselens Bei!
Naade Du vil finde,
Viis Naade mod mig!

Robert.

Din varme Bon mit vilde Hjerte rører!

Isabella.

Med Mildhed Du mig hører!

Robert.

Teg kan ei dæmpe Flammen i mit Venst!

Isabella.

O! adlyd dog Wrens Røst!

Robert.

Snart denne Haand Du har en Anden givet,
Dg jeg i Dybets Favn maa synke ned!
Du har forstødt min Kjærlighed,
Grumme! Du har mig røvet Livet!

Isabella.

Gud! hvad siger Du?

Robert.

Ta, det Skjebnen bød!

Isabella.

Ei Glimt af Haab?

Robert.

Kun eet jeg seuer!

Isabella.

Frels dog Dit Liv!

Robert.

Derfor jeg gruer!

Isabelle.

O fly herfra!

Robert.

Nei, heller Død!

Kaster sig for hendes Fodder.

Skjøndt de vil udgyde mit Blob,

Min Skjebne jeg stolt vil vente for Din God!

han bryder Grenen og kaster den; Dorene i Baggrunden aabnes af sig selv.

Choret

som vaagner og efterhaanden kommer til sig selv af Bedøvelsen.

Hvad er der hændet? — Hvad skal jeg tænke?

En døsig Sovn med Trolddomsmagt

Har i sin Lænke

Os alle lagt!

O Ræbsel! hvad seer jeg? Det er Robert!

Alle samle sig om ham.

Choret.

Frække! skjælv; thi Dit Liv snart med Skjændsel Du ender;
 Frygt vor Havn! snart en Grav skal aabne Dig sit Skjød!
 Ingen Magt skal udrive Dig af vore Hænder,
 Næste Dag Du skal bøde Din Frækhed med Død!

Robert.

Kommer her! jeg beleer kun de fnyfende Fiender!
 Ha! jeg trods'er med Fryd baade Himmel og Jord! —
 Nei, nei! dette Bryst nedrig Frygt aldrig kjender,
 Det slaær kjælt, om end Lynet imod det nedfoer!

Isabella.

Ak, for mig, min Robert! Du trods'er Dine Fiender
 Og jeg kan dog ei drage Dig bort fra Gravens Skjød!
 Ingen Magt Dig udriver meer af deres Hænder,
 Næste Dag Du skal bøde Din Elskov med Død! —

De Bevæbnede gribte Robert og slæbte ham bort; Isabella synker af-
 mægtig ned paa Stolen, omgivet af Damerne.

Æmte Act.

Forhallen i Palermos Domkirke; i Baggrunden hænger et stort Tæppe, som adskiller Hallen fra Kirkens Skib. Paa venstre Side sees et Madonnabilled, ved hvilket Flygtende finde et Fristed.

Robert træder heftigt ind dragende Bertram med sig.

Robert.

Kom!

Bertram.

Hvorfor slæber Du mig ind i Kirken?

Robert.

Her er Fristed for enhver Forfulgt.

Bertram rolig.

Forfulgt? Ja, hvorfor brød Du Tryllegrenen?

Nu er hun snart en Andens.

Robert.

Hvor er Redning?

Bertram.

Teg kjender kun eet Middel.

Robert.

Tal!

Bertram.

Vær min!

Forskriv Dig til os ved en evig Pagt!

Robert.

Kan jeg faae Havn — saa kom! jeg underskriver!

Bertram rækker ham et Pergament, som han vil tage imod, men i det samme toner Orgelet i Kirken, og han standset forbauset.

Chor i Kirken.

Lover Gud i det Høie!

Dybdens mægtige Skjold!

Ufryld vogter hans Die,

Han knuser Last og Bold!

Bertram.

Du, døeler?

Robert.

Hør dog disse Toner!

Bertram.

Nu?

Robert.

De minde mig om mine Barndomsdage,
Da fra min Moders Løbe fromme Venner
Hver Aften steg til Gud for mig! — O Oval!
Nu kan jeg ikke bede meer!

Bertram sold.

Hm, Skade!

Thi ellers kunde Du med Folket signe
Det unge Brudepar!

Robert.

Ha, Dine Ord

Opflamme Raseriet i mit Indre.

Gaa, gaa! Du er min onde Vand!

Bertram.

Hvad jeg?

Du falder mig Din onde Vand, og dog

Jeg elsker Dig og Intet uden Dig.
 Din onde Aaland? — og fra det første Glimt
 Du saae af Livets Lys, jeg vogted om
 Paa hvert af Dine Fjed; med Helvedqval
 Jeg vilde kjoede alle Livets Goder
 Blot for at ødsle dem paa Dig!

Robert.

O Gud!

Hvo er Du da?

Bertram.

Kan denne Bœven, kan
 Mit vilde Ønske at besidde Dig,
 Kan denne Angst ei sige hvo jeg er?
 Saa viid, at Berthas Skjebne, som Raimbaud
 Fortalte i sin Sang — var Sandhed!

Robert.

Gud!

Bertram med Varme.

Jeg var en ærlig Ridder, uden Brode,
 Da først jeg saae og elskede Din Moder —
 Åh, al min Omhed mødte hun med Haan.
 Jeg overgav mig til de onde Magter
 For at henrije hendes folde Hjerte.

Robert.

O jeg Ulykkelige!

Bertram.

O Din Qval

Kan aldrig ligne min! Den Elste, som
 Jeg offrede min Salighed — o Raedsel!
 Hun svøver nu som Aaland i Himlen,

Hvorfra jeg evig er forstødt! — Min Son!
 Nu hviler Haabets sidste Blik paa Dig —
 Jeg har gjort Alt for at beholde Dig —
 Den Prinds, Du frygter, er en Mørkets Engel,
 Som jeg har ifort denne Skikkelse;
 Skriv her Dit Navn — han synker ned i Dybet,
 Og den, som Du tilbeder, er Din Brud!
 Hvis Du forlader, mig, da er jeg ene,
 Kun overladt til frygtelige Lyster,
 Som pine, fryde og forfölge mig! —

Robert gysende.

Ha, hvilket Sloer Du sønderriger her!

Finale.

Bertram.

Saa viid Alt! Hvis Klokk'en tolv Du ikke ved en Pagt,
 Som Himlen selv ei sønderriger,
 Har, for al Evighed, givet Dig i min Magt.
 Aldrig meer jeg seer Dig;
 Saa bød den Gud som straffed mig
 Og fast hans Billie bliver!
 Min Son, Robert, al Salighed for mig!
 Vælg selv den Skjægne, som skal ramme mig og Dig! —

Robert.

Min Lod er alt kastet; mit Held er i Din Magt!
 Frygt kun ei, at jeg Dig forlader.

Alice

som er traadt ind og har hørt Roberts sidste Ord.

Robert! hvad har Du sagt?

Bertram.

Siiig hvorfor herhid Du iler?

Alice til Robert.

Ieg vil Glæde forkynde! O Lykken Dig tilsmiler!
Nu Stormen er forbi og Alting aander Fred;
O Himlen selv beskytter Dig i Fare!
Vid Prinsen og hans stolte Ejenerstare
Gi over Kirkens Tærskel tør gaae!

Robert.

Det jeg veed!

Alice.

Og den ædle Prindsesse, som trofast Dig tilbeder,
Her i Kirken alt er!

Bertram.

Gaa, ill bort herfra!

Alice.

Hvad? Du forlader hende da?
Du har nedrig forglemt Elskovs Løster og Geder?

Bertram til Robert.

Det er Tid! lab os ile, snart Midnatstimen slaer!

Terzet.

Robert til Bertram.

Hvad skal jeg gjøre?
Kom, besal og jeg Alt vil fuldføre!

Alice.

Robert! hush paa Din Ged!

Robert.

Tie stille!

Større Pligt nu opfylde vi ville!

Alice bitter.

Den Du Wren til Offer har bragt? —
fortvivlet.

O Gud! han henrives af Herveds Magt!

Bertram.

Vilde Nag, bittere Smerte!
Min Son! o alt mit Hæld!
Lad mig røre Dit Hjerte,
Fra Fortvivlelse frels min Sjæl!

Alice.

Store Gud! see min Smerte!
Gyd Din Kraft i hans Sjæl!
Rør for Dyden hans Hjerte,
Skjænk ham efter Fred og Hæld!

Robert.

Vilde Nag, bittere Smerte
Sonderrive min Sjæl!
Skal af Nædsel mit Hjerte
Bræste nær ved Glædens Væld? —

Bertram

träkker ham Pergamentet og en lille Dolk.
Denne rædsomme Pagt bryder Staven!

Alice

hestet angstlig Diet paa Robert.
O Gud! o skjent Du mig Kraft!

Robert

holder Haanden hen mod Bertram.

Giv mig den.

Alice

träkker hurtigt Moderens sidste Billie frem af sin Barm og kaster sig imellem Bertram og Robert, til hvem hun giver det.

Den er her! Hør en Røst fra Graven!

Læs!

Robert.

O Gud! det har min Moder skrevet!
leser skjælvende.

„O min Son! huk mit Blik hjældigt hviler
I himlen selv paa Dine Fjed!

Den falske Mand, for hvem jeg leed,
Fly ham, ad Eastens Bei han iles!
han lader Papiret falde, Alice tager det hurtigt op.

Bertram.

Du veed ei hvo af os Du følge skal?

Robert.

Seg sjælver — hvilken Angst — jeg vælge maa — o Oval!

Alice.

Iæser med fast Stemme uden at see paa Robert og Bertram.
„Min Son! mit Die paa Dig hviler,
O føl min Oval og sjenk mig Fred!“

Bertram til Robert.

Min Son! mit Die paa Dig hviler,
O see min Oval og sjenk mig Fred!

Robert fortvivlet.

Hav Medynt med min Oval!

Alice.

Skue mod Gud og sat Mod!

Bertram

omfavner Roberts Knæ.

Teg i Støvet knæler ned for Din God!

Bertram.

{ Vilde Nag, bitter Smerte etc.

Alice.

O store Gud! see min Smerte etc.

Robert.

Vilde Nag, bitter Smerte etc.

Bertram griber Roberts Haand.

Kom!

Alice ligeledes.

Kom!

et sterket Gongongslag.

Klokken tolv! o Glædens Bud!

Bertram

udsæder et frygteligt Skrig.

Du ham beholder, Henvens Gud!

Jorden aabner sig, Bertram forsvinder, Tordenen ruller, Skuepladsen er indhyllet i Mørke. Ude af sig selv synker Robert afmagtig ned ved Alice's Fodder; hun søger at bringe ham til sig selv. Den rædselfulde Musik, som endnu buldrer i det Fierne, taber sig; himmelske Hymner og religiose Sange blande sig med hverandre. Træppet svæver tilfide og man seer det Indre af Domkirken vragfuldt belyst. Kirken er opfyldt med Bedende; ved Alteret ligger Prinsessen paa Knæ, omgivet af hele sin Hoffstat. To Geistlige føre Robert fra Alice hen til Alteret hvor han knæler ved Isabellas Side.

Det himmelske Chor.

Jubler Lysets Englefarer!

Breder Forsynets Ere ud!

O han freltes blandt Farer,

Han skal indgaae til Gud!

Isabella. Alice. Choret.

Breder Forsynets Ere ud;

Det for Synd os bevarer!

O han freltes blandt Farer,

Han skal indgaae til Gud!

